

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 84.

Anden Session.

34te Møde.

Frederik den 26de November.

(Fortsat).

Finansministeren (fortsat): Udvalget har fundet, at man med de selsomme Anskuelser, som den ærede Taler har fremsat i deres Almindelighed, kunde komme til at stemme for 2200 Rbd for de paagældende Embedsmænd, hvis Gage er foreslaaet nedsat hertil; men jeg troer ogsaa, at den ærede Ordfører vil indrømme, at man med de samme Anskuelser kunde komme til at stemme for 2,500 Rbd. (Ordføreren: Ja!), og, naar Udvalget har foreslaaet disse Gager nedsatte, da er det paa ganske andre mere praktiske Grunde den specielle Sag vedkommende, at Udvalget har støttet sit Forslag. Forvrigt skal jeg, næst efter at have besvaret den almindelige Deel af den ærede Talers Foredrag, ikke undlade ogsaa at imødegaae ham i Enkeltighederne; thi jeg erkjender, at den ærede Rigsdagsmand ogsaa har indladt sig paa Sagens Detail. Jeg vil dog endnu, inden jeg gaaer over til Detaillen, tillade mig endnu at dvæle ved en af den ærede Talers almindelige Bemærkninger, som vist ogsaa var meget træffende og rigtig, nemlig, hvorledes den Landdagsmands til at spare, som hidtil har været den vægtige Løstestang, hvorved man kunde sætte Folkeopinionen i Bevægelse inden Folket selv sit besluttende Medvirkning i Regjeringen, synes ligesom at tabe sig eller i alt Fald at have ondt ved at komme til at vise sin Virksomhed i Gjærningen, efterat Folkets Udvalgte ere komne til at deeltage i Bestemmelsen af Udgifterne. Jeg troer, at dette Phænomen ikke er saa besynderligt; jeg troer, at der dertil er den selsomme Grund, som den ærede Taler saa smukt udviklede, at have gjort sig gjældende hos Frederik den Sjette, nemlig den at Folkets

Udvalgte ere sig bevidste, at deres Myndighed til at votere Penge ikke alene bestaaer i at nægte disse, men ogsaa i at bevilge dem, og at de vel vilde vogte sig for at tage en Beslutning, fordi de tage den i Forening og saaledes, at Ansvarer ikke kommer til at paahvile hver Enkelt især, at de vilde vel vogte sig for at tage en Beslutning, inden de vel have overveiet, hvad der kunde anføres for og imod, og hvad Følgen vilde blive deraf, og jeg mener derfor, at det af den ærede Taler nævnte Phænomen er meget berettiget og naturligt (Ja!), og det skulde gjøre mig ondt, om det nogenstunde skulde vise sig anderledes. Hvad nu Detaillen angaaer, da har den ærede Rigsdagsmand fundet, at han ikke kunde billige store Spring mellem de forskellige Gager. Jeg maa dertil erindre, at der i Virkeligheden ikke findes store Spring; kun naar man sammenligner de højeste med de laveste Indtægter, er der stor Forskjel derimellem. Men man maa vel erindre, at ingen Embedsmand nogenstunde springer fra den laveste Gage til den højeste; der er en jævnt Stigen fra 300 Rbd. til 2,500 Rbd. eller med de 4 Alderstillæg til 3000 Rbd. Der er saaledes en jævnt gradvise Stigen fra Trin til Trin, og der skal ikke kunne paavises noget eneste Sted i hele Lønningsskalaen, hvor der er saadanne Spring, som kunne berettige til at kalde det et springende Gagereglement. Den ærede Rigsdagsmand har gjort den Indvending derimod, at det ikke skulde være rigtigt, at der saaledes i enhver enkelt Bestyrelsesgreen, man tager for sig, vare visse meget høje og andre meget lave Indtægter, og at det var rimeligt, om man bestræbte sig for en vis Jævnhed i saa Henseende i Gageringsystemet. Skjøndt denne Bemærkning angaaer Detaillen, er den dog af den Almindelighed, at jeg troer, at baade Udvalget og Regjeringen kan erklære sig enig deri.